مکث

به دنبال صدور اجازه نمایش عمومی

اداره سانسور چین هنوز مجوز اکران عمومی «شنگ‌چی و افسانه حلقه‌ها» را صادر نکرده‌است. طی یک هفته اخیر پویشی از سوی گروهی از چینی‌ها علیه فیلم به راه افتاده بود و خواستار ممنوعیت نمایش آن در این کشور آسیایی شده‌بودند. اخبار تایید نشده حکایت از مذاکرات پشت پرده مدیران مارول با طرف چینی می‌کند. این موضوع از سوی هیچ یک از طرفین تایید نشده‌است. اهل فن می‌گوید اگر اجازه اکران عمومی فیلم از سوی چینی‌ها صادر شود، مدیران کمپانی والت‌دیزنی و شرکت فیلمسازی مارول نفس راحتی خواهند کشید./ گاردین

مهمان تازه «عمارت»

اوئن ویلسن، کمدین فیلم‌های موفق دو دهه قبل سینما، تازه‌ترین بازیگری است که به جمع بازیگران نسخه جدید عمارت جن‌زده پیوسته است. کمپانی والت‌دیزنی این فیلم را براساس یکی از پارک‌های مشهور تفریحی خود تولید می‌کند و درباره حضور گروهی آدم ناهمگون در عمارتی دورافتاده است. به زودی آنها متوجه می‌شوند این عمارت جن‌زده است و روح ساکنان قبلی آن در این مکان حضور دارد. کلید فیلمبرداری این کمدی اکشن ترسناک ماه اکتبر در آتلانتا زده می‌شود. جاستین سیمین عمارت جن‌زده را براساس فیلمنامه‌ای از کتی دیپولد کارگردانی خواهد کرد. قبل از این لاکیت استنفیلد و تیفانی هادیش به عنوان بازیگران اصلی فیلم معرفی شده‌اند. اطلاعی از نقش ویلسن در این فیلم نیست./ ددلاین

افتتاحیه «فروشگاه پلیس» فاجعه‌بار بود

تازه‌ترین فیلم سینمایی ژرار باتلر با افتتاحیه بسیار پایین نمایش عمومی خود در سینماهای آمریکای شمالی را آغاز کرد. اکشن دلهره‌آور «فروشگاه پلیس» در سه روز نخست نمایش عمومی در این محل، فقط دومیلیون دلار فروش کرد. تحلیلگران اقتصادی سینما به این رقم فروش، لقب افتتاحیه فاجعه‌بار را دادند. شرکت مستقل فیلمسازی اس‌تی‌ایکس که فیلم را با هزینه‌ای ۶۰ میلیون دلاری تهیه کرده، آن‌را در ۳۰۰۵ سالن سینمای آمریکای شمالی اکران کرده‌است. در بین فیلم‌های باتلر، فروشگاه پلیس کمترین فروش افتتاحیه را به نام خود ثبت کرده‌است./ باکس آفیس

پخش مستند سلمان‌خان

به‌زودی مجموعه‌ای مستند از زندگی سلمان‌خان، سوپراستار مسلمان بالیوودی تهیه و به صورت اینترنتی پخش می‌شود. از حضور این خان مسلمان هندی در بالیوود ۳۳ سال می‌گذرد و حالا یکی از غول‌های بزرگ رسانه‌ای یعنی شرکت اوتی‌تی، قصد دارد داستان سه دهه فعالیت‌های هنری و بازیگری او را در مجموعه هشت قسمتی در معرض دید علاقه‌مندان قرار دهد. در کنار مصاحبه با خود سلمان و همکارانش در جلو و پشت دوربین، این فیلم مستند به دنبال ارائه ناگفته‌های تازه‌ای از زندگی و فعالیت هنری اوست. مستند سلمان که فعلا اسمی هم ندارد، برای پخش اینترنتی در سال آینده میلادی آماده می‌شود. سلمان در سه دهه گذشته یکی از موفق‌ترین و مطرح‌ترین بازیگران سینمای هند بوده و در کنار تعداد بسیاری فیلم پرفروش و بلاک باستر، جنجال‌های زیادی را هم به نام خودش ثبت کرده‌است. او هم اکنون در اتریش جلوی دوربین «تایگر ۳» است، که در آن با کاترینا کیف همبازی است./ بالیوود هنگاما

اولین ۲۰۰ میلیونی پاندمی؟

آیا «شنگ چی و افسانه حلقه‌ها» تبدیل به اولین بلاک باستر هالیوودی در دوران کرونا می‌شود که به فروشی ۲۰۰ میلیون دلاری دست پیدا می‌کند؟ در حالی که تهیه‌کنندگان این اکشن کمیک استریپی در شرکت مارول و کمپانی والت دیزنی دوست دارند چنین اتفاقی بیفتد، تحلیلگران اقتصادی سینما می‌گویند این اتفاق در حال رخ دادن است. آنها با توجه به رقم فروش بالای ۱۷۰ میلیون دلاری فیلم به این نتیجه رسیده‌اند که طی هفته آینده فروش کلی شنگ چی در آمریکای شمالی به رقم بسیار خوب ۲۰۰ میلیون دلار خواهد رسید. تاکنون و طی دو سال گذشته که مردم جهان در حال مبارزه با کووید ـ ۱۹ بوده‌اند، هیچ یک از محصولات بلاک باستر و پرسروصدای هالیوود نتوانسته به چنین رقم فروشی برسد. به گفته اهل فن، فروش ۲۰۰ میلیون دلاری فیلم‌ها در دوران پاندمی به‌معنی موفقیت ۵۰۰ تا ۶۰۰ میلیون دلاری آنها در یک شرایط عادی و ظرفیت کامل سینماهاست./ باکس آفیس

سرقت یک تابلوی کلاسیک، دستمایه کمدی‌اکشن «دوک» شد

منتقدان معتقدند «دوک» داستان واقعی‌اش را خوب تعریف کرده است

سرقت به سبک پیرمردها

کیکاوس زیاری

سینمای جهان

کم نیست تعداد فیلم‌هایی که داستان یک سرقت عجیب و غریب را در محور ماجراهای خود دارند. در عین حال، تعداد فیلم‌هایی با این مضمون که برگرفته از یک ماجرای واقعی هستند هم کم نیست! این فیلم‌ها با حال‌وهوای کمدی و طنزشان، به‌دنبال آن هستند که یک واقعه تاریخی را (که البته می‌تواند تلخ و گزنده باشد) با زبانی شیرین و مفرح تعریف کنند و سراغ کشف این موضوع بروند. در این ارتباط کمدی درام واقعگرای «دوک» اثری جدید در گونه فیلم‌های سرقتی به حساب می‌آید. نه‌تنها شخصیت سارق فیلم در نوع خودش منحصر به‌فرد است، نوع سرقتش هم همین حالت را دارد و با توجه به منحصر به‌فردی‌اش، در جایگاه خاص و ویژه‌ای قرار می‌گیرد. در فیلم‌های گونه سرقت، یک گروه با تجربه بعد از مدت‌ها نقشه کشیدن راهی سرقت بزرگ خود می‌شوند و فیلمنامه‌نویس با قراردادن چاله‌هایی بزرگ بر سر راه آنها، چالش‌های کارشان را به نمایش گذاشته و اقدام آنها را به چالش می‌کشد.

دوک نوع دیگری از فیلم‌های گونه سرقتی است. سارق فیلم نه مردی جذاب و خوش‌تیپ و خوش‌پوش (که بتواند در نگاه اول بیننده را با خود همراه کرده و حس همذات‌پنداری‌اش را تحریک کند) که پیرمردی بازنشسته و حراف است. او برای سرقتش کار زیادی انجام نمی‌دهد و ماجرای سرقت خیلی ساده و بدون هیچ مشکلی انجام می‌شود. دلیل او برای سرقت هم بسیار ساده است و به نوعی، روی رنج اهالی شهر لندن در دهه ۶۰ میلادی انگشت می‌گذارد. از این منظر، دوک به اثری اجتماعی با پیامی مثبت تبدیل می‌شود و راهش را از بقیه فیلم‌های گونه سرقتی - که بیشتر به‌دنبال خلق هیجان و حادثه هستند - جدا می‌کند و در جایگاه خاصی قرار می‌گیرد.

درام پرتنش جذاب

راجر میشل این کمدی درام پرتنش و جذاب را با نگاهی به فیلمنامه ریچارد بین و کلایو کولمن کارگردانی کرده است. اما خود فیلمنامه، ماجرا دارد. داستان فیلمنامه براساس یک ماجرای واقعی نوشته شده که در سال ۱۹۶۱ در شهر لندن اتفاق افتاد و خیلی زود توجه رسانه‌ها، محافل عمومی و مردم را به خود جلب کرد. کمپتون بونتون (با بازی جیم برادبنت) پیرمردی ۶۰ساله و راننده تاکسی است که نمی‌تواند از دستگاه تلویزیون خود استفاده کند. حضور چندباره ماموران به در خانه او، حکایت از آن می‌کند که برای تماشای برنامه‌های تلویزیون (و از جمله بی‌بی‌سی) باید مجوز داشت و از قرار معلوم کمپتون چنین مجوزی ندارد. او که پول لازم برای پرداخت هزینه مجوز را هم ندارد، در یک اقدام غیرمنتظره دست به سرقت تابلوی معروف گویا از نشنال گالری شهر لندن می‌زند. این تابلو با نام پرتره دوک ویلینگتون، مربوط به چهره یکی از شخصیت‌های تاریخی انگلستان است. ماموران دولتی و پلیس براین باورند که سرقت این شاهکار هنری، حاصل چند ماه تلاش سارقانی بسیار حرفه‌ای و بین‌المللی است. یادداشت‌های باج‌خواهانه‌ای که کمپتون برای پلیس و رسانه‌ها می‌فرستد، او و محل اختفای تابلو را لو می‌دهد. حالا اداره پلیس با یک آبروریزی روبه‌روست و باید دید دادگاه و قانون چه مجازاتی را برای این شهروند معمولی خود در نظر می‌گیرد. این در حالی است که پیرمرد قصد داشته با دریافت پول از ماموران دولتی، برای خودش و بقیه مردم مجوز تماشای برنامه‌های تلویزیونی را خریداری کند!

سازندگان دوک، اکتبر سال ۲۰۱۹ اعلام کردند قصد دارند حادثه تاریخی سرقت پرتره دوک ویلینگتون را به فیلمی سینمایی تبدیل کنند. همان زمان منتقدان سینمایی هشدار دادند که نزدیک شدن به این حادثه جذاب ـ که هنوز در حافظه جمعی مردم انگلستان هست ـ کار خطرناکی است و مثل حرکت روی لبه تیغ می‌ماند. اما حضور راجر میشل در پشت دوربین فیلم این اطمینان را می‌داد که قرار است فیلمی تماشایی و شیرین ساخته شود. نام جیم برادبنت و هلن میرن (در نقش همسر کمپتون) هم منتقدان را مطمئن کرد که دوک به یکی از آثار مستقل و قابل اعتنای سال ۲۰۲۱ سینمای انگلستان تبدیل خواهد شد. اولین نمایش بین‌المللی دوک در جشنواره ونیز ۲۰۲۰ و استقبال پرشور منتقدان و تماشاگران از آن، نشان داد که میشل توانسته اثری غیرمتعارف و مقبول بسازد.

امید اسکاری

شرکت سونی در جشنواره ونیز امتیاز پخش و نمایش دوک در آمریکای شمالی را خریداری کرد و امید زیادی به موفقیت آن در مراسم اسکار پیش رو دارد. پخش فیلم در فرانسه و اروپا هم با شرکت معروف و قدیمی پاته است که سرمایه‌گذار اصلی فیلم به حساب می‌آید. برخورد منتقدان نشریات مختلف سینمایی و غیرسینمایی با فیلم بسیار خوب بوده و نقدهای مثبت فراوانی برایش نوشته شد. در این نقدها در کنار تحسین کارگردانی و فیلمنامه آن، به بازی‌های خوب دو بازیگر اصلی اشاره شده‌است. با این وجود، برخی از منتقدان نسبت به کوتاهی و کمرنگ بودن نقش هلن میرن صحبت کرده و حق این هنرمند کلاسیک را نقشی بزرگ‌تر و مهم‌تر اعلام کردند. نشریه گاردین که به‌شدت از دوک هیجان‌زده شده، پنج امتیاز از پنج امتیاز خود را به آن داد! این نشریه معمولا کمتر چنین دست و دلبازی می‌کند و امتیازهایش به فیلم‌ها از سه بالاتر نمی‌رود.

صحبت‌های جدید کارگردان «ماتریکس»

مهم‌ترین پرسشی که لانا واچفسکی می‌خواهد جواب دهد این است که چرا تصمیم گرفت دوباره به دنیای عجیب‌وغریب مجموعه موفقش برگردد و کیانو ریوز و کری آن موس را به یک ماجراجویی تازه بکشاند

برای کسانی که این پرسش مطرح شده که چرا شخصیت‌های نیو و ترینیتی مجموعه «ماتریکس» حیات پیدا کرده و راهی یک ماجراجویی جدید شده‌اند، لانا واچفسکی حرف‌های زیادی دارد. کارگردان فیلم که این‌بار به‌تنهایی و بدون همراهی خواهرش قسمت تازه ماتریکس را کارگردانی کرده، همیشه از صحبت درباره روند خلاقه تولید فیلم‌هایش فرار کرده و علاقه‌ای به توضیح درباره‌شان نداشته است. اما حالا با نزدیک شدن زمان نمایش عمومی «ماتریکس: رستاخیز» او هم به دنبال بیان نکات تازه درباره این فیلم است. مهم‌ترین پرسشی که لانا واچفسکی می‌خواهد جواب دهد این است که چرا تصمیم گرفت دوباره به دنیای عجیب‌وغریب مجموعه موفقش برگردد و کیانو ریوز و کری آن موس را به یک ماجراجویی تازه بکشاند.

به گفته فیلمساز: «اول پدرم درگذشت و کمی بعد یکی از صمیمی‌ترین دوستانم را از دست دادم. در عزای این دو بودم که مادرم هم مرد. نمی‌دانستم با این همه غم و اندوه چگونه باید کنار بیایم. از نزدیک این غم و اندوه را حس و تجربه کردم. شما می‌دانید که آنها دیگر نیستند و با وجود این حاضر به پذیرش این واقعیت نیستید. همین مساله مرا به فکر فرو برد و قوه تخیلم را به کار واداشت. درحالی‌که از غصه

خوابم نمی‌برد و مدام گریه می‌کردم، ناگهان داستان قسمت تازه ماتریکس به ذهنم آمد و شکل گرفت. به خودم گفتم پدر و مادرم را که از دست دادم و دیگر آنها را ندارم، اما نیو و ترینیتی که هستند. این دو سال‌هاست که دو تا از مهم‌ترین شخصیت‌های زندگی‌ام بوده و در کنارم بوده‌اند. اگر نمی‌توانم پدر و مادرم را زنده کنم، توانایی عمر دوباره دادن به این دو نفر را که دارم. حتی اگر این دو شخصیت مرده باشند، دوباره می‌توان به آنها جان داد و زنده‌شان کرد. این همان جادوی سینماست که همیشه می‌تواند کارهایی انجام دهد که در زندگی واقعی انجام‌شان غیرممکن است.» بعد از سه‌گانه بسیار موفق ماتریکس و بعد از گذشت چندین سال از تولید آنها، لانا واچفسکی چهارمین قسمت آن‌را آماده اکران عمومی کرده است. این اکشن آینده‌نگرانه علمی - تخیلی برای ۲۲ دسامبر راهی پرده سینماهای آمریکای شمالی می‌شود./ ام‌ان‌ای

دیزنی: اکران فقط در سینما

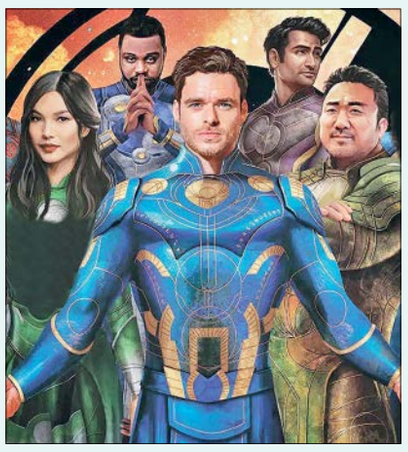

مدیران کمپانی والت‌دیزنی تصمیم گرفته‌اند تعداد بیشتری از تولیدات جدید خود را انحصارا در سالن‌های تاریک سینما به نمایش بگذارند و قید نمایش همزمان اینترنتی و سینمایی آنها را بزنند. منتقدان سینمایی و مالکان زنجیره‌های سینمایی از این اقدام کمپانی دیزنی استقبال کرده‌اند. بر همین اساس فیلم‌های «آخرین دوئل» ریدلی اسکات، نسخه جدید «داستان وست ساید» استیون اسپیلبرگ، «مردان شاه» و «ران اشتباه رفته است» فقط در سالن‌های سینماها اکران عمومی خواهندشد. به این ترتیب، تنها بعد از گذشت ۴۵ روز از نمایش عمومی این فیلم‌ها، تماشاگران پلتفرم‌های اینترنتی می‌توانند به تماشای آن در اینترنت بنشینند. فیلم‌های یادشده به ترتیب در تاریخ‌های ۱۵ اکتبر، ۱۰ دسامبر، ۲۲ دسامبر و ۲۲ اکتبر اکران عمومی می‌شوند. کریم دانیل از مدیران واحد پخش کمپانی والت‌دیزنی می‌گوید: «موفقیت بسیار زیاد «شنگ‌چی و افسانه حلقه‌ها» در اکران عمومی، ما را به این فکر انداخت محصولات پرسروصدای دیگرمان را هم ابتدا فقط در سالن‌های سینماها اکران کنیم و سراغ پخش همزمان استریم آنها در زمان نمایش عمومی نرویم. بعد از این که کمپانی اعلام کرد «نامیراها» پنجم نوامبر انحصارا در سینماها به نمایش عمومی درمی آید، شاهد استقبال گسترده طیف‌های مختلف هنری از این اقدام بودیم. همین نکته، مدیران کمپانی را به این فکر انداخت با انتخاب تعداد بیشتری فیلم، این راه را ادامه بدهیم. ما به این نتیجه رسیده‌ایم اکران انحصاری فیلم‌هایمان، کمک زیادی به موفقیت بیشتر مالی آنها در جدول گیشه نمایش سینماها می‌کند.»

شنگ‌چی برخلاف فیلم‌هایی چون «بلک ویدو/ بیوه سیاه» که همزمان با اکران سینمایی پخش استریم هم داشتند، فقط در سالن‌های تاریک سینماهای آمریکای شمالی روی پرده رفت. فروش ۱۷۵ میلیون دلاری این اکشن ابرقهرمانانه در ۱۷ روز نخست اکران عمومی، تحلیلگران اقتصادی سینما را به بیان این تحلیل واداشت که این نوع شیوه نمایش فیلم به نفع کمپانی‌های بزرگ سینمایی است./ اسکرین اینترنشنال

اولین گفته‌ها درباره «آخرین دوئل»

با آن‌که بازیگران اصلی «آخرین دوئل» ریدلی اسکات مردان هستند و با وجود آن‌که مضمون فیلم‌های این فیلمساز بر محوریت مردان قرار دارد، نویسندگان فیلمنامه این درام تاریخی روی زن‌محور بودن آن تاکید دارند. مت دیمون و بن افلک که به‌صورت مشترک فیلمنامه آخرین دوئل را نوشته‌اند، عقیده دارند این درام پرتنش تاریخی فیلمی زن‌محور است و در دفاع از حقوق آنان نوشته شده. فیلم برای تاریخ ۱۵ اکتبر در آمریکای شمالی اکران عمومی می‌شود اما اولین نمایش بین‌المللی آن در جشنواره ونیز تماشاگران مشتاق را با تازه‌ترین کار اسکات آشنا و همراه کرد.

فیلمنامه افلک و دیمون با نگاهی به رمان پرخواننده سال ۲۰۰۴ اریک جاگر نوشته شده است. این دو دوست قدیمی بعد از مطالعه کتاب به متن آن علاقه‌مند شدند و پیشنهاد ساخت آن‌را به اسکات دادند. دیمون و افلک در کنار نگارش فیلمنامه و بازی در آن، از تهیه‌کنندگان آخرین دوئل هم هستند. جاگر داستان رمان خود را براساس یک ماجرای واقعی نوشت که در قرون وسطی رخ داد و یک نبرد دشوار تاریخی را به تصویر می‌کشد. فرانسه قرن چهاردهم زمان و مکان رخدادهای داستان فیلم است و دوئل تاریخی بین ژان دکاروگس (دیمون) با ژاک له گریس (آدام درایور) را در محور ماجراهای خود دارد. به دنبال تعدی له گریس به همسر دکاروگس، این دوئل به منظور اعاده حیثیت دکاروگس صورت گرفت.

افلک در رابطه با مضمون فیلم و حال و هوای غریب آن می‌گوید: «محوریت ماجرا در ارتباط با ظلمی است که در طول تاریخ به زنان شده است. آنچه بیش از هر چیز در رمان جاگر توجهم را جلب کرد، شخصیت مارگریت بود. زمان مطالعه کتاب متوجه شدم او آدمی قوی و بااراده است و بسیار شجاع به نظر می‌رسد. این یک داستان واقعی است که کمتر کسی چیزی درباره‌اش شنیده و تصور حضور زنی با چنین شخصیت قوی و خودساخته‌ای در آن دوران، بسیار تعجب‌برانگیز است. مارگریت زنی غیرقابل‌تصور و بی‌نظیر است که در دوران قرون وسطی علیه مرد پرقدرتی موضعگیری و اقدام کرد، که به او اهانت کرده بود. همین نکته است که داستان و ماجرا را هیجان‌انگیز و تکان‌دهنده می‌کند. امیدوارم فیلم آخرین دوئل توانسته باشد حق مطلب را در این رابطه ادا کرده باشد. چنین داستان و ماجرایی را می‌توان به شکلی دیگر و به روشی کاملا متفاوت هم تعریف کرد.»

نشریه گاردین به نقل قول از افلک فیلم را به‌عنوان اثری معرفی می‌کند که درباره کسی است که عدالت را انکار کرد و به دنبال اجرای عدالت به سبک خودش است و در این رابطه ریسک‌های زیادی می‌کند. به گفته افلک: «اروپا و بسیاری از کشورهای استعمارگر، برای مدت‌های مدید زنان را به‌عنوان یک موجود زنده و قابل احترام در نظر نمی‌گرفتند. تلاش ما در آخرین دوئل این بود که این موضوع را در معرض دید و قضاوت عموم بگذاریم.»

نگارش فیلمنامه آخرین دوئل، اولین همکاری مشترک فیلمنامه‌نویس افلک و دیمون بعد از درام اسکاری «ویل هانتینگ خوب» (۱۹۸۸) بوده است. به گفته دیمون: «در داستان‌های مردمحور، زنان فقط زمانی ظاهر می‌شوند که مردان اراده می‌کنند و برای انجام کاری نیازمند آنان هستند. در غیر این صورت، آنها نادیده گرفته می‌شوند. آنها به‌صورت یک ملک شخصی دیده و ارزیابی می‌شوند و نه یک موجود زنده و قابل احترام. در آن دوران با وجود آن‌که تلاش می‌شد فقط مردان و اقدامات آنها دیده شود، تاریخ زنان به‌خوبی خودش را به رخ می‌کشد.»/ گاردین